

La nourriture à bord du train de déportation

« Nu, taip va, ir, sakau, čia už Uralo pravažiavus, jau pradėjo atidarinėti, kai vagonus atidarė. Ir tada pradėjo duoti ir meso, jau kokį tą maistą, tai reiškia, pradėjo duoti tokį avižinį košį, duodavo, tai taip pat pasiimti kibirą reikėdavo ir, nu, jis į tą vagoną buvo, virtuvė kažkur tai ten šone, pradžioje, kadangi mes, patys, paskutiniai vagonai buvom, tai pasiimdavo mūsų žmogus, eidavo su tuo kibiru ir semdavo tą košę, nu, ir parnešdavo tą košę.

Nu, lietuviai mūsų vagone, kur dar turėjo ūkininkai visi daugiausiai, tai, sakau, turėjo dar to maisto, tą košę nelabai ir valgydavo, kadangi košė avižinė ant vandens išvirta, žinot, dar duonos tos, kai duodavo kokios tai su pelėšiais, nu, tai tiek, tiek, tiek valgydavo.

Nu, ir jiems daug žmonių, kai kurie pasimainydavo, daug, kadangi dar to maisto turėjo.

Sakau, kai kurie turėjo. Nu, ir mūsų tėvai irgi negalim sakyti, kad mes jau važiuojant ten badavom. Mes nebadavom, kadangi tėvai turėjo džiovės, prasidžiovinę.

Nu, ir kai tiesiog duoną išsikepė, suvažiuos buvo viskas, paskui ir tos mėsos buvo pasiėmę, prisirūkę, kaip sakant, pirmieji čia tai vagone nebuvo blogai. »